

07:00

Ніна Ріва прокинулася, хоч і не розплющувала очей.

Свідомість поверталася повільно, немов лагідно повідомляючи: настав ранок. Ніна лежала в ліжку й у напівсні уявляла себе на воді, мріяла відчути знайому твердість дошки для серфінгу під грудьми, аж раптом почала пригадувати реальність: увечері в її будинок припхаються сотні людей. І, що гірше, їм усім відомо, якого приниження вона нещодавно зазнала.

Ця думка вкотре обпекла її — ще до того, як Ніна подивилася на світ кризь вії.

Якби вона прислухалася, то почула б, як там, назовні, хвилі розбиваються об скелі — тихо-тихо.

Ніна завжди мріяла про будинок, схожий на той, у якому вони з братами й сестрою виростили на Олд-Малібу-роуд. Пошарпане вітрами бунгало на палях обіч ТОШ, на межі суші й океану. Її гріли спогади про бризки солоної води на шибках, трухляву деревину та іржавий метал, на яких усе трималося. Вона хотіла стояти в себе на терасі й дивитися на припливи, слухати, як унизу голосно розбиваються хвилі.

Але Брендон захотів жити на скелі.

Він сам узяв і купив їм цей особняк зі скла й бетону на скелястому схилі Пойнт-Дюм — на висоті п'ятнадцяти метрів, із крутими східцями та кам'янистим спуском до берега.

Ніна щосили прислухалася до шуму води й не розплющувала очей. А нащо? Чого вона там не бачила?

Брендона в її ліжку не було. Його не було вдома. Його навіть не було в Малібу. Він був у готелі в Беверлі-Гіллз, там, де рожева ліпнина й зелені пальми. Найімовірніше, у цю вранішню пору він спросоння обіймає Керрі Сото. А коли прокинеться, найімовірніше, своєю здоровою лапою відгорне їй волосся й поцілує в шию. А тоді, найімовірніше, вони вдвох почнуть збирати валізи, щоб їхати на Відкритий чемпіонат США з тенісу.

Тьху.

Ніна не проклінала Керрі Сото за те, що та відбила в неї чоловіка. Хорошого чоловіка відбити неможливо. Керрі Сото — не злодійка. Це Брендон Рендалл — зрадник.

Це через нього Ніна Ріва потрапила на обкладинку «Now This» від 22 серпня — потрапила під заголовком «Розбите серце Ніни: покинута половинка золотого американського подружжя».

А далі — ціла стаття, присвячена тому, як її чоловік, відомий тенісист, пішов від неї заради коханки — відомої тенісистки.

Утім, на обкладинку гріх нарікати. Редакція десь дістала світлину з її цьогорічної фотосесії на Мальдівах. Ніна в класичному бікіні кольору фуксії. У неї темно-карі очі й густі брови. Довге каштанове волосся, помітно вигоріле на сонці, трохи мокре й від природи хвилясте. І, звісно ж,

її знамениті уста. Нижня губа — пухкенька, а верхня — тоненька. Так звані «вуста Ріви». Характерна прикмета, що стала впізнаваною завдяки батькові Ніни, Міку.

На оригінальному фото Ніна тримала свою дошку для серфінгу — жовто-білий борд фірми «Town & Country», із трьома плавниками, довжина 1,88 м. Проте на обкладинці дошку обрізали. Хоча Ніна вже давно до такого звикла.

У саму статтю вставили майже свіжу (лише тритижневої давності) фотографію — на парковці біля супермаркету «Ralphs» Ніна в білому бікіні й квітчастому сарафані курить тонку цигарку «Virginia Slims», у другій руці тримає ящик на шість пляшок содової «Tab». Якщо уважніше придивитися, можна помітити, що Ніна заплакана.

А поруч втулили фото її батька, зроблене в середині 60-х. Він — високий, смаглявий, за всіма мірками красивий чоловік у сандалях, плавках і гавайській сорочці — тримає пакет з продуктами й курить «Marlboro» навпроти магазину «Trancas». Над їхніми знімками заголовок «Яблуко від яблуні недалеко падає».

Тобто на обкладинці Ніну представили як дружину-невдачу, яку покинув знаменитий чоловік. А всередині — як доньку знаменитого татка. Щоразу, коли вона думала про це, їй зціплювало щелепи.

Ніна зрештою розплющує очі й дивиться у стелю. Встає з ліжка, майже гола, в самих трусиках. Бетонними східцями спускається на викладену кахлями кухню, розсуває скляні двері, що ведуть на задній двір, і виходить на терасу.

Вдихає солоне повітря.

Зранку ще не жарко — бриз, такий знайомий усім узбережним поселенням, поки що дув із суші до води. Ніна відчувала, як легіт обдає плечі. Вона йшла по бездоганно підстриженому газону, гострі травинки лоскотали ступні. Ніна підійшла до краю скелі.

Подивилася на обрій. Океан синій, наче сапфір. Сонце зійшло з годину тому. Пронизливо лементують чайки, злітаючи та пірнаючи у воду.

Ніна бачила: хвилі сьогодні хороші, до Літтл-Дюму наближається прибій. Вона поглядом зустрічала й проводжала буруни. У цьому було щось трагічне: такі гарні хвилі просто розбиваються об берег, нікому не потрібні.

Ні, вони потрібні їй.

Вона, як завжди, дозволить океану зцілити її.

Так, вона жила в будинку, якого навіть не вибирала. Так, її покинув чоловік, а вона навіть не пам'ятала, чому взагалі вийшла за нього. Але в неї є Тихий океан — її океан. І Малібу — її дім.

Брендон ніколи не розумів, що розкіш життя в Малібу — не в заможності, а в прямому зв'язку з природою.

За часів Ніниного дитинства Малібу було радше селом — помережані ґрунтовками пагорби й нехитрі халупи.

Ніні подобалося, як у її рідному містечку на прилавках і столах снують мурахи, як пелікани обдристують краї дахів і терас. Узбіччя неасфальтованих доріг усипані яблуками гною — сусіди на конях їздили базарувати.

Ніна прожила на своєму клаптику узбережжя все життя й розуміла, що не зможе запобігти неминучим змінам. Вона бачила, як скромні ранчо поступаються житловим

масивам для середнього класу. А тепер цей клаптик суші понад пляжами заповнювали гігантські особняки. І, враховуючи розкішні краєвиди, рано чи пізно сюди доберуться розбещені багатії.

От що насправду дивувало — це те, що Ніна вийшла заміж за одного з них. І тепер, хотіла вона цього чи ні, їй теж належав клаптик узбережжя.

За мить Ніна піде в будинок, вдягне купальник, повернеться сюди, спуститься зі скелі й візьме дошку, що стоїть у сарайчику на піску.

Але зараз Ніні з голови не виходить сьогоднішня гулянка. Усі, з ким їй доведеться зустрітися ввечері, знають, що від неї пішов чоловік.

Вона завмерла. Не могла зрушити з місця.

Ніна Ріва стояла на краю скелі, яка була їй байдужа, і дивилася на воду, на жаль, таку далеку. І вперше в житті закричала — закричала в порожнечу.

— Чекай тут, — Джей Ріва вистрибнув зі свого «сіджей-вісім», перескочив через півтораметровий паркан, пройшовся висипаною гравієм стежкою і постукав у двері будинку старшої сестри.

У відповідь — тиша.

— Ніно! — гукнув Джей. — Ти вже встала?

Сімейна схожість просто вражала. Так само стрункий і високий, тільки значно міцнішої статури. Карі очі, довгі вії, коротке скуйовджене каштанове волосся — така чоловіча краса дає чимало прав. Завдяки пляжним шортам, вицвілій футболці, сонцезахисним окулярам і сліпонам він мав вигляд чемпіона із серфінгу, яким, власне, і був.

Джей постукав ще раз, тепер гучніше. Жодної відповіді.

Йому кортіло стукати, доки Ніна не вилізе з ліжка. Джей знав: рано чи пізно вона спуститься, щоб відчинити. Але зараз не варто бути аж такою скотиною. Тому він розвернувся на п'ятках, опустив на очі свої «Wayfarers» і почимчикував назад до джипа.

— Сьогодні катаємося лише вдвох.

— Треба її розбудити, — наполягала Кіт. — Вона б таких хвиль не прогавила.

Крихітка Кіт. Джей завів машину й почав розворот у три прийоми, пильнуючи, щоб нічого не зачепити.

— Вона дивиться той самий прогноз. І знає про приплив. Сама вирішить, що робити.

Кіт замислилася й подивилася у вікно. Точніше, подивилася вбік, туди, де було б вікно, якби ця машина мала дверцята.

У Кіт була мініатюрна фігурка, худорлява й жиlava. Довге каштанове, трохи висвітлене сонцем і лимонним соком волосся, ластовиння на перенісці й щоках, зелені очі, пухкі губи, смаглява шкіра. Вона була мініатюрною версією старшої сестри — тільки без жодної дрібки грації та легкості. Красива, але незграбна. Чи радше незграбна, але красива.

— Я боюся, що в неї депресія, — нарешті відповіла Кіт. — Треба витягати її з дому.

— Нема в неї ніякої депресії, — заперечив Джей, під'їжджаючи до перехрестя із ТОШ. Подивився ліворуч, тоді — праворуч, вираховуючи момент для повороту. — Велике діло — покинув чоловік.

Кіт закотила очі.

— Коли ми з Ешлі розсталися... — продовжив Джей. Тепер вони мчали по ТОШ, угору й на північ. Праворуч громадилися гори, ліворуч розкинулася безмежна блакить океану, а вітер ревів так, що Джей доводилося кричати:

— Звісно, мене це засмутило, але ж якось пережив. І Ніна переживе. Так влаштований світ. Стосунки є стосунки.

Схоже, Джей забув: коли Ешлі пішла від нього, він так засмутився, що два тижні відмовлявся в це вірити. Але Кіт не наважилася заїкнутися про це — аби Джей не заговорив про її особисте життя. У свої двадцять Кіт ще ні разу не цілувалася. І цей прикрий факт дошкуляв їй деда-

лі сильніше — щодня, щогодини, щохвилини. Коли йшлося про любовні справи, брат говорив із нею, як із малою дитиною. А Кіт червоніла — рівною мірою від зніяковіння й від обурення.

На світлофорі Джей пригальмував.

— Я лише хочу сказати, що катання пішло б їй на користь.

— З Ніною все буде добре.

Інших машин на перехресті не було, тому Джей натиснув на газ і рушив, хоча на зелене ще не перемкнулося.

— І взагалі, Брендон мені ніколи не подобався, — дала Кіт.

— Ще й як подобався, — Джей краєм ока глянув на сестру.

Він мав рацію. Брендон їй подобався. Дуже. Власне, він їм усім подобався.

Джип набирив швидкість, і вітер заревів так, що решту дороги обоє мовчали — аж доки Джей після різкого повороту не зупинився біля Каунті-лайн — піщаного пляжу на північній околиці Малібу. Звідси серфери не вибували цілий рік.

Сьогодні завдяки південно-західному припливу хвилі мають утворювати водяні тунелі. Отже, коли закортить, можна буде й похизуватися.

Джей займав перше й третє місця на двох чемпіонатах США із серфінгу. За два роки тричі опинявся на обкладинці «Surfer's Monthly». Мав спонсором «O'Neill». Отримав пропозицію від «RogueSticks» на створення власної колекції шортбордів під торговельною маркою «Riva». Його називали фаворитом майбутніх змагань «Потрійна